

ΠΑΙΔΙ & γονείς

Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΕΚΜΑΘΗΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Η στάση μας απέναντι στη μοναξιά, που μας επιβάλλουν κάποια γεγονότα της ζωής, σχετίζεται με την εκμάθηση της μοναξιάς που έχουμε κάνει στην παιδική μας ηλικία.

Όταν δεν έχουμε προετοιμαστεί για μια τέτοια κατάσταση όσο είμαστε παιδιά και ξαφνικά βρεθούμε μόνοι λόγω ενός χωρισμού, ενός πένθους, θα μεπιδέψουμε τον πόνο του χωρισμού με τη μοναξιά.

Αν δεν μπορούμε να την αντέξουμε, είναι επειδή μας μεγάλωσαν με τη νοοτροπία ότι μόνο το βλέμμα των άλλων μας δίνει υπόσταση, ότι η συναισθηματική ευτυχία συνδέεται αποκλειστικά και μόνο με την παρουσία του άλλου.

Υπάρχουν μητέρες που «πνίγουν» το παιδί τους, γεμίζουν όλο τον ψυχικό χώρο του με την παρουσία τους και δεν του δίνουν ποτέ την ευκαιρία να μάθει τη μοναξιά. Επειδή δυσκολεύονται οι ίδιες να μένουν μόνες, συγχέουν μοναξιά και θλίψη και αγχώνο-

νται στην εικόνα ενός μοναχικού παιδιού.

Τα άτομα αυτά συγχέουν την αγάπη με την εξάρτηση. Δεν μπορούν να κάνουν χωρίς τον άλλο και, αλλοτριώνοντας μ' αυτό τον τρόπο τη δική τους ελευθερία και του άλλου, επιθυμούν να βρίσκονται συνέχεια μαζί του.

Και τα παιδιά πρέπει να μαθαίνουν ότι η αγάπη δεν ταυτίζεται με την εξάρτηση, πρέπει να μαθαίνουν να απομονώνονται παρουσία των άλλων, να μπορούν να παίζουν την ώρα που η μαμά μαγειρεύει, να έχουν εμπιστοσύνη στην αγάπη του άλλου, χωρίς να επαληθεύουν συνεχώς ότι είναι εκεί, παρών.

Από το βιβλίο «Η μοναξιά στον εικοστό πρώτο αιώνα». Εκδ. «Πατάκη».